

Bratia a sestry,

spomínam si, že keď som bol chlapec, obchodov jednak nebolo tak veľa ako dnes a v nedeľu a počas sviatkov boli bez výnimky zatvorené. Nie je to tak dávno, čo na túto tému prebiehala verejná diskusia. Ľudia sa rôznia v názoroch na to, či by počas nedele a iných sviatočných dní mali byť obchody zatvorené alebo otvorené. Súvisí to s tým, či sa má vtedy pracovať. V kresťanskom chápaní je siedmym dňom nedeľa a je to deň odpočinku a spoločných bohoslužieb.

V židovskom náboženstve počítajú dni inak. Prvý deň týždňa je nedeľa a siedmy sviatočný deň odpočinku je sobota. V Ježišovej dobe boli vypracované presné predpisy, čo sa v sobotu nesmie robiť. V ortodoxnom židovstve je tomu tak dodnes. Raz mi jeden známy rozprával príhodu, čo sa mu stala. V jeho susedstve bývala židovská rodina a v sobotu ho prišli požiadať, či by im neprišiel zapáliť svetlo. My sa nad tým možno pousmejeme, ale vidíme na tom, ako vážne berú Židia prikázanie ohľadom práce v sobotu.

Evanjeliá nám prinášajú viaceré príbehy o tom, ako Ježiš polemizoval s farizejmi ohľadom svätenia soboty. Ježiš sa nebúril proti štvrtému prikázaniu, ale postavil sa proti mylnej interpretácii daného prikázania. Ježiš tvrdil, že v sobotu je dovolené robiť to, čo je dobré. Vysvetľoval to na praktickom príklade zo života pastierov oviec. Keď ovca spadne do jamy vo sviatočný deň, vytiahnu ju hneď, a nie až na druhý deň. Aj počas sviatočného dňa odpočinku je dovolené pomáhať, zvlášť ak ide o život. Práve preto Ježiš uzdravoval aj v sobotu.

Minulú nedeľu sme počuli o tom, ako Ježiš uzdravil chorého pri jazere Betezda. Potom uzdravenému prikázal, aby si odniesol svoje lôžko. To bolo pokladané za prácu. Viedlo to až k tomu, že predstavitelia židovského národa začali premýšľať, ako Ježiša odstrániť.

Pán Ježiš povedal vetu, ktorá ešte priliala olej do ohňa: *Môj otec pracuje dodnes*. Bolo to pochopené ako rúhanie. Ježiš sa nechcel povyšovať. Platí to, čo povedal už Ján Krstiteľ: *Človek si nič nemôže vziať, ak nie mu je dané z neba*. (Jn 3, 27) Aj apoštol Pavol uvádza v Liste Filipským, že Ježiš svoju rovnosť s Bohom nepokladal za lúpež. Veríme, že v Ježišovi prišlo na svet spasenie od Boha. Veríme v trojjediného Boha.

Všimnime si aj osobné zámeno „môj“. Pán Ježiš poukázal na vzťah človeka a Boha. Boh stvoril človeka, aby s Ním žil v spoločnosti. Boh nie je niekde ďaleko, ale stará sa o nás. Ježiš naučil učeníkov modlitbu, ktorá sa začína slovami: „Otče náš...“ To, čo Ježiš žil a učil, má byť pre nás príkladom. Zámeno „môj“ nevyjadruje vlastníctvo, ale vzťah. Keď muž povie o svojej manželke: „To je moja žena.“, nevyjadruje, že mu tá žena patrí, ale, že spolu tvoria zväzok. Rovnako sa máme pozeráť aj na vyjadrenie „môj Boh“.

Hospodin nie je jeden z bohov, ale jediný pravý a živý Boh. Keď hovoríme „náš Boh“, hovoríme o tom, v koho veríme. Keď oslovujeme Boha ako „náš Otec“, vyjadrujeme vzájomnú prepojenosť, dôveru a blízkosť.

Boh je náš nebeský Otec. Stará sa o nás tak, ako sa rodičia starajú o svoje deti. Nieкто by mohol namietnuť, že vieme aj o prípadoch, keď sa rodičia o deti nestarajú. Žalmista uvádza: *Keby ma aj otec môj a matka moja opustili, Hospodin sa ma ujme.* (Ž 27, 10) Boh sa nemení a na Jeho slovo sa môžeme úplne spoľahnúť. Koná všetko v náš prospech. Boh nás skrze Ježišovu obeť na križi zachránil a naďalej nás vedie, aby sme raz mohli vstúpiť do Božieho kráľovstva. Bez Ježiša sme odsúdení a v Ježišovi máme záchranu.

Ježiš je Božie slovo, ktoré nám Boh poslal, aby nás zachránil. Počuli sme, že Boh nikoho nesúdi, ale súd odovzdal Ježišovi. Odsúdeniu sa môžeme vyhnúť iba jediným spôsobom, ktorý nám Ježiš oznámil: *Kto počúva moje slovo a verí Tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nejde na súd, ale prešiel zo smrti do života.* (24. v.) Súd sa tak sprítomňuje. Nie je ničím, čo sa bude diať až na konci, ale prebieha teraz a spočíva v tom, či Krista odmietneme alebo prijmem. Už sme v Evanjeliu podľa Jána, v 3. kapitole, počuli, že súd je v tom, že svetlo prišlo na svet, ale ľudia väčšmi milovali tmu. Ježiš prišiel na zem, aby nás zachránil, ale kto Ho odmieta, volí si odsúdenie. Nieкто by to mohol pochopiť ako zastrasovanie. Že je to strašenie peklom, a pod. Božie slovo je skôr ako záchranné koleso, ktoré je hodené človeku, ktorý sa topí. Skrze Božie slovo sa dozvedáme o záchrane. Vnútoraná viera sa navonok prejavuje nasledovaním Božej vôle. Keď nasledujeme Ježiša, ideme v ústrety životu večnému v Božom kráľovstve.

Božie slovo je kázané tým, ktorí sú mŕtvi kvôli vlastným hriechom. Ježiš povedal: *...mŕtvi počujú hlas Syna Božieho, a tí, čo ho počujú, budú žiť.* (25. v.) Ježiš bol vzkriesený. V Ježišovi je základ pre naše vzkriesenie a život večný. Telesná smrť nás nemôže odlúčiť od Božej lásky, pretože Ježiš nad smrťou zvíťazil.

Mŕtvi môžeme byť aj iným spôsobom, než len telesným. Tí, ktorí počujú, budú žiť. Len z Božej milosti smieme počúvať Božie slovo. Len z Božej milosti mu aj môžeme rozumieť a zachovávať ho. Bibliu by sme mohli čítať dookola, keby Duch Svätý neotvoril naše srdcia, naše úsilie by bolo márne. Božie slovo je kázané, ale keď sa nás dotýka a oslovuje nás, je to Božie pôsobenie v nás. Aj dnes sme sa zhromaždili, aby sme počúvali Božie slovo. Bohu vd'ačíme za dnešný sviatočný deň a aj za to, že nás v živote vedie. Boh vložil vieru do našich srdc a len z Jeho milosti budeme môcť vytrvať. V Liste Židom je o Ježišovi napísané, že je Pôvodca aj Dokonávateľ viery. (12, 2) Nechajme sa Ježišovým slovom povzbudiť a usmerniť. Amen.

Vypočujme si slová vyslania, ako sú napísané v Liste Rimanom v 10. k.:

„Ale nie všetci uposlúchli evanjelium. Lebo Izaiáš hovorí: Pane, kto uveril nášmu kázaniu? Teda viera je z počúvania skrze slovo Kristovo.“

Pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý ľudský rozum, ten nech háji a ochraňuje vaše srdcia i vaše mysle v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi.